Ріка несе по кам'янім річищі
весінній, теплий каламут,
а верби і від них будинки вищі
своєю тінню повнять нурт.
Біжать через місток семінаристи,
розчервонівшися, мов жар,
а бір опришків, притаївши свисти,
повільно близиться до хмар.
І сонце, сонце, хвилі і сороки
і дальнього повітря тло
розбурхано і дзвінко на всі боки
кричать про щастя та тепло.
А в мене в думах тиха завірюха,
бо дівчина не прийде знов,
і серце розуму уже не слуха
і жде її без передмов.
І щоб його забавить, хоч чим-небудь,
до розпачу не довести,
то я туди до сонця аж під небо
зворушеним єством застиг:
— "Гей, сонце, сонце, Царю Червня й ягід,
і власний блиск, і власну тінь
ти щонайшвидше відтягни на Захід
і вкинь у мертву глибочінь,

а з ними разом бір туди високий,
і верби, хмари і блакить,
і молодь, і нехай доми й сороки
і бистра річка полетить.
І замість того, що для ока малось,
нехай зустріну ніч німу,
і дівчини як серце не діждалось,
то прийде інший хтось у тьму".
Але і річку чую, й сонце бачу,

і бір аж хмару підійма,
і я схиляюся, і тяжко плачу,
що правди і в душі нема!